Ч. 173. Середа 17 (4) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Стріча монархів в Марієнбаді. — Подорож президента міністрів до Галичини. — Нарушене неутральности і межинародного права Японцями в Чіфу. — Російско-японьска війна).

Нині о пів до третої по полудни приїзджає до Марієнбаду Є. Вел. Цісар в гостину до анґлійского короля Едварда. Цісар приїзджає сам зі звичайною своєю дружиною двірскою, а на повитане явить ся лиш намістник Чехії, ґр. Куденгове, староста і посадник міста. З Цісарем не їде ані ґр. Ґолуховский, ані ніякий иньший репрезентант дипльоматиї, а так само і зі сторони анґлійскої не буде ніякого, значить, ся стріча обох монархів має лиш чисто приватний характер; що найбільше можна єї уважати лиш за видимий знак тої дружби яка настала між Анґлією а австро-угорскою монархією. Але іменно хоч би й знак тої дружби має нині не послідне значіне, бо не дасть ся заперечити, що Анґлія пильнує дуже своїх інтересів не лиш в самім Єгипті, але й на Балкані, а тут іменно потреба їй дружби австро-угорскої монархії. Єсть то безперечно також лиш случай, що якраз в сю пору знайшов ся в Марієнбаді і болгарский князь Фердинанд та був оногди на обіді у короля Едварда; та й він не приїхав сюди зі своїм дипльоматичним апаратом, але єго гостина у короля Великої Британії, може бути також знаком дружби. Що значить для болгарского князя дружба так могучого короля, о тім не треба й говорити; на всякий случай більше як союз з сербским королем Петром, котрого Анґлія все ще не хоче знати.

В справі подорожи президента міністрів д-ра Кербера до Галичини і Буковини, доносять до Reichswehr, що після певних інформаций президент міністрів буде гостити у ґрафа Романа Потоцкого в Ланцуті, а на Буковині загостить у бар. Юрия Василька, члена палати панів. „Neue fr. Presse“ в довшій дописи з Галичини старає ся виказати, що подорож президента міністрів до Галичини не має ніякого значіня політичного. Др. Кербер хоче лиш особисто переконати ся скілько правди єсть на жалобах послів Дашиньского і Стапіньского.

Японці забираючи російский корабель з неутрального порту в Чіфу напитали собі клопоту, бо готові ще стягнути собі на карк Францию і Німеччину, приятелів Росії. Доси ще не знати, що спонукало Японців забирати „Рєшітельний“, коли він був ще розброєний але на основі тих вістий, які доси наспіли з російскої сторони можна сказати, що Японці дійстно допустили ся нарушеня неутральности і тим поки що викликали протест Росиї. З Петербурга доносять іменно:

На приказ царя амбасадор російский в Парижи звернув ся з просьбою до француского правительства, щоби оно за посередництвом представителя републики в Токіо вручило в імени царского правительства як найенерґічнійший протест до японьского правительства против нарушеня неутральности Хіни і загально признаного основного права народів, доконаного нападом на контрторпедовець „Рєшітельний“ в неутральнім порті. Протест той має бути рівночасно поданий до відомости держав. Рівночасно поручено російскому послови в Пекіні, щоби він вніс катеґоричний протест до хіньского правительства і вказав на поважні наслідки, які може потягнути за собою допущене Хінцями нарушеня неутральности.

Показує ся чим раз більше, що Японці дійстно розбили російску фльоту з Порт Артура і може хиба лиш один або два і то не знати чи зовсім не ушкоджені зможуть може удержати ся довший час на мори або й заплисти до Владивостока, де по битві під Цушіма не знайдуть також відради. Доси має ся певні вісти про слідуючі кораблі з Порт Артура: „Ретвізан“ і „Побєда“ вернули назад до Порт Артура а „Боян“ таки там був і не брав участи

---

21)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

Ліна єсть одиноким подорожним, прибувшим передпослідним поїздом на самотну гірску стацию. Тому наближає ся цікаво до неї начальник стациї, котрий нині відбуває службу. Одинока дама в міскій одежи мусить будити в Флїршу цікавість, особливо вечером, а ще до того у начальника, у котрого міска жіноча сукня викликує все легке розворушене. Впрочім жіночі сукні були доси посередно причиною, длячого пан Лерхенталер мусів вже одинайцятий раз змінювати посаду при державних зелїзницях, а за одинайцятим разом перенесено єго до Флїршу, аби „відвик“ від надмірного залицяня. Для Віденця чистої крови перенесеного немов за кару до Флїршу рівняє ся то такому ударови судьби, що єго хиба герой міг би спокійно на собі перенести. І Лерхенталер єсть героем як довго ніяке жіноче єство в міскім одіню не війде єму в дорогу. Селяньска одіж не робить на него враженя, а пильзненьского жіночого народного одягу він просто ненавидить. Ту відразу переносить Лерхенталер на свою жінку, або радше сказавши она єсть причиною, чому начальник стациї не може стерпіти чеських селянок і їх одягу.

Жінка походить з околиць Пильзна і була кухаркою у одного радника ґенеральної дирекциї. Лерхенталер був молодий, хороший і хотів вибити ся в службі наперед. Розумна голова, похопив він від разу користи, коли дізнав ся у Відни, що радник глядає для кухарки мужа і з великою охотою згодив ся оженитись з тою кухаркою. На нагороду не довго ждав: перескочив кільканайцятьох иньших товаришів служби і вскорі став начальником стациї, очивидно з перенесенем, а зараз потім вітцем. Але дитина померла невдовзі по уродженю і на тім скінчила ся протекция. Одинайцять разів перенесено єго і якось від року живе він в далекім від сьвіта Флїршу, що має найвисше в Австриї положене промислове заведене, іменно фабрику сукна. Не диво, що той мотилик почав літати мимо морозу і снігу, коли побачив даму, що непевно наближала ся до стациї і віддавала служачому свій білет. Як раз питає Ліна, в який спосіб могла би як найскорше дістати ся до почти, коли вже приступив Лерхенталер і поздоровив єї з найбільшою чемностию:

— Пані позволять, що представлю ся: Лерхенталер, начальник стациї. Чим можу служити.

Ліна повторила питане.

— Алеж, ласкава пані, неможливо, аби ви в ночи і серед такого снігу робили так далеку дорогу!

— Чи село так далеко?

— Добрих десять минут ходу.

— Ще не так страшно. Дякую!

— Колиб ласкава пані...

— Я панна, нова панна з почти.

Лерхенталер з тиха засвистав крізь зуби. Відтак велів стацийному послугачеви віднести куферок панни до села і провести єї безпечно до почти. Притім додав вічливо: — Я сам послужив би радо за провідника, але я звязаний службою і нині не можу відійти від стациї. Але коли позволите, то я загляну завтра, як пані устроїли ся.

Ліна дякує за додане їй служачого, але вимавляє ся чемно від відвідин і їде відтак до нового осідку. Невдоволений вертає Лерхенталер до канцеляриї і там проходжуючись говорить сам до себе. „Чи она хороша? При тім лихім осьвітленю не видко було черт лиця. Панна з почти! То о стілько добре, що почтова канцелярия отверта вісім годин денно. Панна перенесена до Флїршу. Чи не буде то перенесене за кару? Певне що так; кого би давали в таке місце, коли би щось не лучило ся! А що їй могло лучити ся? То на всякий спосіб цікава річ і варто єї розслідити. А як винюхає ся причину, тоді можна дальше ділати. Слава Богу, хоч одно єство що внесе з собою трохи зміни в то одностайне жите в тій нужденній глуши“.

Лерхенталер велить повернувшому служачому подати собі білет панни, аби дізнати ся, звідки приїхала. „Інсбрук—Флїрш“ стоїть на нім. З того не можна нічого здогадати ся, хиба то, що панна була в Інсбруці, імовірно аби представити ся в почтовій дирекциї. Начальник питає, чи пані не казала, звідки єї сюди перенесено? Служачий заявляє, що панна взагалі нічого не говорила, а єму дала за дорогу двайцять крейцарів.

в битві дня 10 с. м., „Цесаревич“ стоїть ушкоджений в Кіаочу. Там були також кружляк „Новик“ і торпедовець „Безумний“. Що стало ся з кружляком „Паллада“ не знати; кажуть, що він затонув, але то хиба в дорозі, бо адмірал Тоґо зачисляє его до тих що втекли. Кружляк „Аскольд“ виділи тяжко ушкоджений коло Шанґаю. Контрторпедовець „Решітельний“ взяли Японці в Чіфу. Два контрторпедовці застрягли коло Веїгаївеї. Наконець виділи десь коло корейского побережа один корабель що плив на захід і очевидно хотів назад дістати ся до Порт Артура і якісь кораблї видко було коло островів на полудневім всходї від Шанґаю. З того вже можна достаточно змїркувати, як розбита росийска фльота з Порт Артура. Навіть коли би один або другий корабель й уратували ся, та й не були ушкоджені, то они певно в найблизшім часї не були би здібні до бою, бо без сумніву не мають анї подостатком вугля для машин, анї поживи для людий анї муниції для пушок.

В Петербурзї вдержує ся упорно чутка, що трета і шеста дивізия японьской полудневої армії разом з резервами відійшла до Порту Артура. Коли там прийдуть то під Порт Артуром стане 80.000 Японців з 400 пушками. Цісар японьский — так доносять „Бірж. Ведом.“ — видав приказ, щоби кріпость була до 23 с. м. здобута. В Манджуриї позістало тепер около 71 000 японьского війска. Перед упадком Порт Артура не можна сподївати ся облоги Ляояна. — З того, що росийска праса говорить вже навіть і о речинци, коли Порт Артур має бути здобутий, хоч певно анї цїсар японьский анї его міністри і ґенерали не телеґрафували о тім до росийских ґазет, видко, що ґазети зачинають вже освоювати публику з гадкою упадку кріпости, котру ще до недавна уважано за не можливу до здобутя.

Новинки.

Львів дня 16 го серпня 1904.

Стипендия цїсарска. З початком слїдуючого року шкільного буде надана в гірничій академії в Леобен одна стипендия ім. Цїсаря Франц Иосифа в річній квотї 300 зр. в золотї. Подання мають бути внесені найдальше до дня 15 вересня с. р. до ц. к. і Дирекциї найвисших фондів.

— **Акция правительства** з причини сегорічної посухи. Перед кількома днями подали ми, що правительство видало заборону вивозу пашї за границю. Дня 12 с. м. відбула ся конференция в міністерстві зелїзниць, в котрій взяли участь також відпоручники міністерств рільництва, торговлї і справ внутрішних. Заступники приватних зелїзниць заявились за тим, що пристають на знижене цїни перевозу пашї на їх зелїзницях в такій височї, яку дасть правительство на державних зелїзницях для країв діткнених посухою а то: Чех, Галичини, Морави, висшої і низшої Австриї і Шлеска. Крім сего заявили заступники приватних зелїзниць, що знижать о 15% цїну перевозу від звичайних цїн перевозу на їх зелїзницях для ввозу заграничної кукурузи, кіньского зуба і сїна. На сїй конференциї вибрано вкінци тїснїйший комітет, що має як найскорше сї полекші на зелїзницях ввести в житє.

— **Вісти з епархії перемиской.** Презенту одержали оо.: Михайло Кузьмак на Явірник руский, Іван Созаньский на Волощу, Ілия Левицкий на Боратин дек. порохницкого, Денис Гичко на Рипяну. — Відзнаки крилошаньскі одержав о. Лев Папп парох в Тулиголовах. — Відпустку для поратовання здоровля на 4 недїль одержав о. Алексей Лебедович. — Намістництво продовжило дотацию з фонда релїґійного на дальший 1 рік для управляючого сотрудника в Залужи декан. ольховецкого.

— **Огнї.** В Лишни під Дрогобичем вибух дня 2 с. м. пожар в домі Антона Стецева і знищив цїлу загороду зі всїми господарскими будинками. Шкода 4000 К була обезпечена на 500 К. Огонь був підложений. — В Жовкві згоріла оногди стодола господаря Новосїльця. Підозрїного о підпалене Т. Куликівця арештовано. — В Тарновици пільній, товмацкого повіта, згоріло 9 хат 6 стодїл і 6 стаєн. Шкода 10 000 К. — В Голиградах, залїщицкого повіта вибух огонь в загородї Марка Шувери і знищив 35 селяньских господарств. Шкода виносить 33.292 К. Обезпечених було 12 господарів на суму 9430 К.

— **Закінчене першого року шкільного** в красвій школї шевців в Коломиї відбуло ся дня 12 с. м. При тій нагоді уряджено виставу праць і рисунків учеників школи, котра добре сьвідчила про поступ учеників і заряд сеї школи. До школи було вписаних 16 учеників, з того 12 з Коломиї, а 4 з сусїдного села Воскресїнець.

— **Наслїдки темноти.** В Гаргові, спишского комітату, захорував небезпечно парібок М. Шкурица. Мати его, не хотячи платити лїкареви, взялась сама лїчити сина. Прикликала сусїдів, котрі разом з нею стягнули хорого з постелї, поставили на голову, а взявши за ноги стали ним трясти. Натрясши ним доволї, положили хорого на лїжко, але той лік поміг хорому так, що необавки скінчив.

— **Кандидати духовного стану** з станиславівскої епархії, що хотять бути принятими до львівскої духовної семинариї, мають внести просьбу до станисл. еписк. консисториї до 1 вересня. До просьби треба долучити слїдуючі прилоги: 1) Сьвідоцтво хрещеня, що петент є сином законно вінчаних родичів гр. кат. обряда; 2) сьвідоцтво убожества, виставлене урядом парохіяльним, а потверджене старостом; 3) всї сьвідоцтва з відбутих наук ґімназияльних і сьвідоцтво зрілости: в разї перерви в науцї сьвідоцтво моральности стверджене урядом деканальним і старостом де тодї пробував і чим занимав ся: сьвідоцтво моральности стверджене урядом деканальним разом з приміткою, що петент єсть стану вільного; 5) сьвідоцтво лїкарске о здоровлю петента і щіпленій віспі; 6) сьвідоцтво в случаю приналежаня до

В голосї служачого видко було легковажене задля так малої нагороди і та відповідь роздразнила незвичайно гордого на своє урядниче достоїнство начальника і він остро відозвав ся:

— Я вам приказав віднести річи, тому не маєте ніякого права домагати ся заплати, розумієте?

Але зелїзничий послугач, Матій, відповів:

— Даруйте, пане начальнику, але то не було в зелїзничій службі.

— Що? Ви сьмієте менї відповідати? Як я прикажу, ви все в службі!

— Менї здаєть ся, що поза двірцем нї. І даруйте, пане начальнику, але ви приказуєте взагалї за богато. Робота в огородї в лїтї, чищене чобіт і послугуване дома також не належить до зелїзничої служби.

Розлючений Лерхенталер крикнув на него, аби мовчав. Але Матій, завзятий Тиролець, не дав ся так легко застрашити і відгриз ся сейчас:

— Добре, добре, пане начальнику, не скажу вже анї слова, але віддайте менї насамперд мої грошї! Доси було там вже пятнайцять золотих, що менї належать ся.

Лерхенталер воркнув:

— Ту дрібницю дістанете на першого. А тепер забирайте ся!

Глумливо усьміхаючись вийшов Матій з канцелярві.

Начальник мав би був тепер нагоду говорити до себе про безличність служачих, але він волів скрутити папіроса і пускати дим на надмірно огріту комнату. Страшенно нудно ждати до послїдного нічного поїзду. Коби так дома хороша жіночка, то можна би хоч якої пів години посидїти коло неї. Але так! У! Лерхенталер відкинув недокуреного папіроса і воркнув: „як повило! І всьо довкола мене як ческе повило. Боже, який дурень був я тодї! Одинайцять раз перенесений, а з того десять раз за кару. Пропало колишнє поперття, до того маю ще ческого змия на карку! Я найбіднїйший чоловік на земли і такий дурний, що коли-б пословиця говорила правду, то я мав би право до найбільшого щастя! Коби то лиш була правда!

Стукіт телеґрафічного апарату покликав начальника стациї до служби. Стация Петнай доносила: „Поїзд 104 відійшов“. Лерхенталер поглянув на годинник. Поїзд випущено в приписанім часї і за пятнайцять мінут буде він у Флїрш.

Знов стукає апарат і начальник крутить з невдоволенєм корбу, аби перепустити вузкий пасок паперу. Лерхенталер хоче відчитати знаки, однако стрічає трудности, бо товариш з Петнай телеґрафує в якійсь чужій мові.

Начальник мусить супротив того складати букву до букви і клене при тім дурну видумку товариша телеґрафувати чужим язиком.

Службова телеґрама гласить: Pozor! Ujec houpá zpet!

— До чорта! То по чески. Що то має значити? Так, так, небіжчик старий Тафе правду говорив. Чоловік не перейде Австриї, коли не уміє хоч трохи по чески. Але правда! До чого ж маю ту ческу змию за жінку? — крикнув Лерхенталер і побіг з віддертим паском паперу на гору до свого мешканя. Не зважаючи нї на що збудив жінку і спитав, що значить по німецки Pozor! Ujec houpá zpet?

Насамперед насварила чешка по своєму на мужа, що не дасть їй навіть спокійно заснути, але відтак стала так сьміяти ся, що аж сльози покотили ся по еї грубім лици.

— Ха, ха! То пан Муцка телеґрафує з Петнай.

— Скоро, скоро. Поїзд надходить, мушу іти до служби! Що то значить! — напирав начальник.

Сьміючи ся переложила жінка: „Бачність! Вуйко кольше ся назад“.

— Інспектор! До сто чортів, ще менї его бракувало! Іде 104 ою в ночи!

Лерхенталер збігає по сходах мимо що було темно і спішить перед дворець та питає служачого, чи зворотниця добре уставлена.

А тут вже виринають великі червоні сьвітла на передї льокомотиви, поїзд ч. 104 заїздить на стацию Флїрш.

В службовій поставі наближає ся начальник до передїлу першої кляси, в котрім, як здогадує ся, сидить страшний інспектор руху з Інсбрука. Начальник задержує ся перед ваґоном і по військовому прикладає руку до шапки.

Роздає ся голосний реґіт. З передїлу третої кляси висїдає лїкар з Петнай і сьміє ся з оказуваної начальником чести порожному ваґонови так сердечно, що аж за боки бере ся. І кондуктори реґочуть ся на цїле горло.

Тепер бачить начальник, що хтось мусів собі з него зажартувати.

Лїкар приступає сьміючи ся і каже:

— Лерхенталер, здаєть ся, що жарт удав ся!

— Як? Який жарт?

— Чи телеґраму петнайского начальника перекладала ваша жена?

— Очивидно! Атже я не умію по чески.

— Удало ся; знаменитий жарт! А що ваша жінка казала?

— Сварила.

— Сподїваю ся. А під „вуйком“ розуміли ви дійстно інспектора?

— Очивидно. Він знаний під тою назвою у всїх нас.

— То Муцка добре угадав. Ха, ха! Кланяти ся порожному ваґонови! Знаменито! Га, чемність красна річ. Будьте здорові!

Сьміючись вийшов лїкар з двірця.

Ведучий поїзд кондуктор спитав нетерпеливо другий раз:

— Можу від'їхати? Прошу не робити непотрібного опізнення.

Начальник стациї почув ся тепер знов в цїлім своїм достоїнстві і грубо відозвав ся до кондуктора:

— Пане, поїзд належить до мене, розумієте? Приказую від'їзд!

— Прошу, коли непотрібно опізнятете поїзд, то запишіть тут в записках дві мінути.

— Нїчого не записую! Їдьте до чорта!

війска. Просьба і залучники мають бути остемпльовані. Дня 15 вересня мають кандидати явитись о 8-ій годині рано в катедральній церкві в Станиславові в цїли вислуханя служби Божої, а опісля піддатись іспитови зі співу церковного і догматів християньскої віри. По принятю має кождий кандидат виказатись власним єрейским молитвословом і „Ізборником служб церковних“.

— **Скаженина між лисами.** З Жукова, пов. золочівского доносять, що в цїлій околици по причині нечуваної сегорічної спеки, вибухла скаженина між лисами. Кидають ся навіть на людий. Онодї на подвірю парохіяльнім в Вишнївчику кинув ся скажений лис на сина місцевого пароха, ученика ґімназияльного та лиш завдяки смертельному ударови, нанесеному учеником лисови сам вийшов цїло. Лиси покусали також богато псів і богато з них вже сказилось. Через псів розширяєсь скаженина також між худобою. Характеристичним при тій скаженинї у лисів є се, що дїткнені скажениною лиси збирають ся в малі громадки, гребуть спільно яму і так гинуть.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Ішль 16 серпня. Є. Вел. Цїсар виїхав о годинї пів до 7 рано в супроводї ґен.-ад'ютанта ґр. Паара, пробочного ад'юганта кн. Дїтріхштайна і малої дружини до Маріенбаду.

Петербург 16 серпня. Окремий маніфест царя управильнює справу наслїдства престола на случай смерти царя, заким би наслїдник престола став повнолїтним, в такий спосіб, що вел. кн. Михайло Александрович став би начальником держави а опіку над малолїтним наслїдником престола виконувала би цїсарева Александра Феодорівна.

Петербург 16 серпня. Росийска аґенция телеґрафічна доносить з Мукдену під датою 15 с. м.: Після наспівших тут вістий з дня 14 с. м. відбув ся того дня атак Японців на Порт Арту, аднакож єго відперли з великими стратами на всіх лініях. Обороною командував ґен. Штессель. Дух і настрій у війску знамениті. Кріпость єсть достаточно заосмотрена в поживу. Неустрашима відвага команданта додає війскам відваги і надії.

Чіфу 16 серпня. Бюро Райтера доносить з достовірного жерела, що вчера о 4 год. рано розпочав ся загальний штурм на Порт Артур.

Чіфу 16 серпня. Бюро Райтера доносить з Чінґтав: Адмірала Вітґифта розірвав ґранат буквально на кусні. З єго тіла знайдено лиш ногу. Офіцирів що стояли коло него убило також. На Цесаревичу згинуло загалом 15 людий а 40 було ранених.

Берлин 16 серпня. Nord. Allg. Ztg. доносить: Позаяк показало ся, що стоячі в порті в Чінґтав росийскі кораблї воєнні не в силї в приписанім реченци приготовити ся до виїзду на широке море, то видано приказ, щоби їх роззброїти.

Льондон 16 серпня. Адмірал Матушевич ранений тяжко в голову і ногу піддав ся в Чінґтав операциї і перебув єї знаменито. „Цесаревич“ став ся зовсїм безвартости.

Чіфу 16 серпня. Бюро Райтера доносить: Росийскі кораблї воєнні, котрі по борбах дня 10 с. м. вернули до Порт Артура, виїхали нинї знову з Порту а Японцї пустились за ними в погоню.

Чіфу 16 серпня. Після наспівшої тут, але не справдженої вісти кружляк „Новик“ затоплено 40 миль від Чінґтав.

Чіфу 16 серпня. Бюро Райтера доносить: Після депеші з Чінґтав „Цесаревич“ і три росийскі контрторпедовці в присутности нїмецкого ґубернатора стягнули фляґу.

Веї-гаї-веї 16 серпня. Росийский контрторпедовець „Бурний“ застряг на мілкім місци на полудни від шантунского рога, а залога висадила єго відтак у воздух. Три офіцири і 60 моряків з єго залоги виратувало ся і приплили в пятницю до Веї-гаї-веї.

Льондон 16 серпня. До „Daily Mail“ доносять з Чіфу: Джунка, що дня 13 с. м. виїхала з Порт Артура, привезла вість, що Японцї заняли форт Гамлюнґзун, котрий єсть лиш на півтора кільометра віддалений від міста. Чотири дуже тяжко ушкоджені кораблї воєнні з кількома малими кораблями вернули до Порт Артура.

Наґасакі 16 серпня. Бюро Райтера доносить: Вчера прибуло до Сасеґо 600 Росиян з залоги затопленого кружляка „Рурик“. Прибув там рівночасно японьский корабель шпитальний з 97 раненими Японцями; межи тими єсть князь Капшо.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Від'їзд! — крикнув Лерхенталер і гнївно відвернув ся від кондуктора.

Роздала ся трубка, свист і поволи поїзд ч. 104 висунув ся із стациї.

Лютий на себе, на петнайского товариша і на цїлий сьвіт удав ся Лерхенталер на спочинок; єго служба скінчила ся.

В комнатї хотїла жінка щось близшого дізнати ся про приїзд „вуйка“, але Лерхенталер не мав охоти оповідати ще й чеснїй жінцї, як собі з него зажартували. Поклав голову на подушку і в тій хвили заснав твердим сном.

Ліна урядувала на почтї у Флїршу. Урядова комната була радше норою, як людскии мешканем, темна, вогка, зимна. Печ димить, маленьке і одиноке віконце замерзле день і ніч. До урядованя єсть лиш маленький столик і гроші треба переховувати в шуфлядї того столика. Прийде більше як дві особи до тої канцеляриї, то третя мусить ждати вже на дворі, бо комната не помістить більше як дві особи і експедиторку.

В Зедорфі було пречудесно в порівнаню з тою флїршскою почтою. Але за те є більше роботи, бо до фабрики приходить богато грошевих посилок, она богато надає і крім того майже що дня по кілька разів телеґрафує. Ліна мусить сильно працювати, аби уникнути залеглостий і особливо скоро віддавати телеґрами. В Зедорфі не було телеґрафу, тому Лінї вийшло телеґрафоване з ужитя і далось їй тепер відчувати. Доводило то до телеґрафічних непорозумінь з інсбруцким урядом і Бреґенция давала часом паннї „носа“ а всї настанали на лїпше телеґрафоване. Ліна жертвувала цїлий свій вільний час і працювала з усіх сил, аби відповісти тяжкій і одвічальній задачи. Полекшою і малою відрадою для неї було письмо почтової дирекциї, яке прийшло разом з декретом на Флїрш. В письмі тім дирекция давала Лінї лиш нагану за давні службові провини, а що до листів закопаних з доктором Обергумером заявляла, що лише тодї зробить ужиток з прислугуючого їй права, коли би приплили які реклямациї, або вирипули які інші немилі наслїдки. Отже справа та полишила ся непозалагодженою шість місяців.

На другий день по тім нічнім жартї петайского товариша роздумував Лерхенталер, чи має відвідати новий „набуток“, як назвав про себе нову панну з почти, чи зайти на снїданє до гостинницї побіч деірця. Почтмайстер у Флїршу мав також гостинницю, але Лерхенталер нерадо заходив там задля деяких залеглостий в плаченю за напитки і він хотїв, аби то забуло ся. Коли ж би знов прийшов лиш купити марки і відійшов не випивши, обидив би почтмайстра і він аж тодї став би упоминати ся. Але що Лерхенталер і в зелїзничій гостинници „висить“, то остаточно всьо одно, де глядять на него через плече. В таких хвилях начальник страшенно ненавидить то урядниче житє. Пятьдесять золотих місячної платнї, Боже! З тим не можна вижити. Кравець, швець, циґара, біле, пиво — Лерхенталер не може всього перечислити. І по що; атже кождого двайцять четвертого в м'сяци повтаряє ся стара істория. Зітхнувши виходить начальник із стациї і бродить в снїгу до села. Хоч як Лерхенталер був обзнаний з розкладом комнат в почтовій гостинници то в канцеляриї не був ще ніколи і навіть не знав, де є ц. к. почта. Здогад, що канцелярия містить ся на долинї показує ся правдивим і на одних колись на біло помальованих, а тепер від старости сїрих дверях стоїть напис: „Ц. к. почта“. Лерхенталер легко стукає, відтак отвирає двері. Входячи хоче поздоровити, але замість „добрий день“ вириваєсь єму з уст проклін „тьфу, який поганий воздух“.

Ліна дуже занята картованєм листів і лиш на хвилю обертає голову до него, але що він нинї в цивільнім одїню, то видає ся їй цїлком чужим.

— Прошу?

— Маю честь пригадати ся. Добрий день. Чи панї добре спали? Не снилось що першої ночи на новім мешканю? Треба уважати на перший сон, приносить добрі нумери на лотерию! Они все виходять, але тілько на Віденщ!

Холодно відповідає Ліна:

— Добрий день. Чим можу служити?

— Боже! Не будьте лиш такі холодні, панї! Вже на дворі досить холодно. Алеж в поганїй комнатї мусите сидїти! Тут і кінь не видержав би!

— Прошу чим можу вам служити?

— То ви мене не знаєте?

— Не маю чести.

— Не маєте чести? То справдї сьмішно! Атже я начальник стациї тут у Флїршу. Кожда дитина мене знає! Я начальник, перший і одинокий урядник у Флїршу!

— Перепрашаю, пане начальнику! Я не пізнала вас по цивільному. Вчера вечером було так темно. Ще раз дякую за ласкаву поміч. Чим можу служити?

— Я хотїв лиш звідати ся, як вам, ласкава панї, поводить ся.

— Дякую, пане начальнику! Але прошу, панна з почти не є „ласкава панї“. Полишіть з ласки своєї ті непотрібні додатки і віденьску вічливість.

— Я Віденець, а кождий Віденець від уродженя вічливий. І Віденець нїгде не пропаде, як бачите, ха ха!

— Чим можу служити?

— Алеж бо ви швидкі.

— Даруйте, я в службі і маю богато роботи. Ждаєте може марок?

— Ну, коли конче хочете зробити інтерес, то дайте менї десять марок по пять! — засьміяв ся начальник і підкрутив вуса.

— Прошу. Десять марок, то єсть корона!

Ліна поклала марки на віконце решітки перед службовим столиком.

(Дальше буде).

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вагадки ч. I. 60 с. *Діточі вагадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з істориї Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**. Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Науковного Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).